

Den Orrs Perle.

En Fortælling af S. Beecher - Stowe.

(Fortf.)

„Hvad skal det hedde?“ spurgte Sally.
„Kald det „Ariel“,“ sagde Mara.
„Hvad betyder det? Er det efter den Mand, du fortalte os om?“ spurgte Sally.
„Ariel er et smukt Navn, men hvad er det for en Mand, der er Tale om?“ spurgte Moses.
„Det er en Mand fra en af Maras Øger. Den sang om druknede Søfolk,“ sagde Sally.
„Hvorfor har du aldrig talt om denne Bog til mig?“ spurgte Moses.

Mara rødmede og haffede i det. Hun holdt ikke af at sige, at hun havde været bange for at opvække pinlige Barnoms minder hos ham ved at lade ham læse om de druknede Søfolk.

„Hvor har du Bogen?“ spurgte Moses.
„Jeg har den hjemme, og du kan godt få den at se, hvis du vil,“ der er sønne Ting i den.“

Den Aftenen læste og forklarede hun Historien for ham. Han lyttede vel efter men viste sig ikke særlig optaget af den. Han tænkte sjældent på sig selv paa en druknet Fader eller paa en Grav paa Svanets Bund; han gik helt op i Sjællivet. Han sagde nok, at det var en smuk Historie men havde sikkert slet ikke tænkt paa, at den lignede hans egen. Da de kom i Seng, tænkte hun i lang Tid paa ham, medens han tænkte paa en ny Blok til Skibet. Han syntes helt at have glemt den sørgelige Katastrofe, der havde kostet ham ind i hans nutværende Liv. Naturen havde udslettet alle Spor.

Der fortælling falder i to Afsnit. I det første har vi fremstillet vore Hovedpersoners Barnomsind, for at læseren kan kende de Forhold, de er opvokset under.

Vi forlader dem nu og mødes med dem efter ti Aars Forløb. Da er Moses tyve, Mara tytten Aar. I disse ti Aar lærer Moses og Mara; Mara lærer endvidere at brodere og male, og Moses bygger Skibe, der stadig bliver bedre og bedre. Sally bliver sendt til en Skole for unge Piger i Boston, Brevsøerne Ella og Vera plejer syge, Lapper og syer og synger. Georg og Mary Pennel bliver gamle Folk. Sol stiger op og gaar ned, og Ebbe og Floed stifter om vor lille Vædskien: Den Orr.

Ti Aar efter.

„Hvor er Sally dog henne? Klaffen er straks fem, og der er ingen, der kan dække Vord. Sally, Sally, hører du?“

„Sally er gaaet over til Pennels for at besøge Mara, der er kommen hjem fra Boston,“ sagde Skaptajn Kittrige til sin Kone.

„Naa, er hun kommen hjem. Saa faar jeg nok ikke megen Nytte af Sally lige straks. Hun er jo aldeles forgæbet i Mara.“

„Det er da ikke saa mærkeligt,“ sagde Skaptajnen, „der gives heller ingen yngre Pige. Jeg kunde næsten tilbede hende.“

„Du skalde skamme dig, Skaptajn, at tale saadan, en Mand i din Alder.“

„Jeg er slet ikke saa gammel, jeg synes næsten, det var i Gaar, jeg gik paa Frierydder efter dig. Men hvor du var haard ved mig og lod mig gaa i Angst og Spænding.“

„Du skalde ikke være saa optaget af dine Narrestreger. Gaa over til Pennels og saa Sally med hjem.“

„Nej, det lader sig ikke gøre at stille de to Pige-hjørn ad, og det vilde ogsaa være Synd. Der er ingen unge Piger i mange Miles Omkreds, skulde de saa ikke have Lov til at tale sammen om deres Stads og Friere. Det er dog det, Piger er skabt til.“

„Du bliver ikke at tale saaledes, naar Sally hører paa det. Hun er sjantet nok endda, og Mara er det uagtigt Væsen under Solen. Sally kan da heldigvis bestille noget, men hvad kan Mara? Hun kan male. Fru Pennel viste mig forleden en blaa Bugl, Mara havde malet, og jeg spurgte hende da, om Mara ogsaa kunde stege en Bugl, der var til at spise.“

„Naa, Gud har ogsaa skabt noget, der skal fryde vore Øjne og Hjertier, og det er Maras Øgave. Hun giver alle venlige Blikke og Ord, og det gør en lige saa godt at se paa hende som at høre en Salme.“

„Hvad Skønhed angaar, da foretrækker jeg rigtig nok Sallys, hun er rund og rask og kan bestille noget.“

„Hvis saa,“ sagde Kittrige med faderlig Stolthed.

„Hun ligner faktisk dig i dine unge Dage. Sort Haar, mørke Øjne, en Goldbning som en Dronning og en Gang, som om hun havde Fjedere i Hælene. Den Ør skal se sig for, som skal fange hende. Jeg har allerede set, at der er nogle ude efter hende, men Sally vil ikke have nogen af dem. Jeg haaber ogsaa, at hun ikke for det første vil tænke paa sig.“

„Sally har faaet en udmærket Opdragelse, skønt hun er bortlevende Varn, og Pennels har kun det ene.“

„Du glemmer Moses.“

„Han vil nok gaa sine egne Veje; da det ikke blev til noget med Studeringen, begyndte han at sjeje ud.“

„Han gjorde det i at holde op med Studeringerne. Han er af den Slags, som Livet selv skal opdrage. Han er som skabt til Sjen, og han har meget bedre af at være oppe i Kanada og fuge Læmmer til sit Skib, end at ligge og læse med sine Lærere. Fru Pennel fortalte, at hun ventede ham hjem i Dag.“

„Naa, det er altsaa derfor, Sally er derovre!“ sagde Fru Kittrige.

„Du tror da vel ikke, at den Pige, du selv har opdraget, kunde finde paa at rende efter en Mand?“

Dette kunde Fru Kittrige ikke svare paa, men hun tænkte i sit stille Sind, at det maatte godt kunde falde Sally ind. Thi skønt den unge Pige har foragtet for alt andet end til Skue, havde hun dog Øst til at studere de unge Mænd.

Hu skifter Scenen. Fra Fru Kittriges Klæben føres vi hen til en Stue i Georg Pennels Hus. Det er vel et tarveligt Værelse men det er præget af sin Væbners gode Smag og er meget hyggeligt. Der er et smukt udsat Blomsterbillede, Væser med levende Blom-

ster, en smuk lille Vognsamling med gode Væger, en Søjle med et paabegyndt fint Broderi.

Ved Vordet sidder vor lille Mara, der nu er tytten Aar; hun ligner imidlertid den lille, guldbloede Perle fra de gamle Dage. Hun er lidt under Middelhøjde, og der er noget yndeligt barnligt over hende. Hendes brune Øjne er endnu lige saa drømmende, sørgmodige og længselsfulde. Hendes Hudfarve er fin og skær som et Varns. Hun er ved at male en Blomsterbuket, der staar foran hende. Nu træder en høj, ung Pige hen bagved hendes Stol. Hun har en varm, sydlandst Gudfarve, mørke Øjne, sort Haar, der sidder som en Krone i Gletninger om hendes Hoved. Det er Sally Kittrige, som man regner for den smukkeste Pige paa Den og paa Fjælllandet i meget lang Afstand. Og hun er virkelig en smuk, frisk og blomstrende ung Pige; hun oplyser og opvarmer en som et Vaal en kold Decemberdag. Hendes Mund er maatte temmelig stor men vel-dannet, og hun har et lyst Smil, der adskæder alle hendes smukke, hvide Tænder. Skønt den Gaard, hun lægger ovenpaa Maras, er næsten dobbelt saa stor som den lille Malerinde, svarer den dog ypperlig til hendes frøitige, smukke Stikfælle.

„Du er dog en Meister i at male, Mara Lincoln,“ sagde Sally, „jeg forstaaer ikke, at du kan faa disse Blomster til at se saa livagtige ud. Jeg kunde jo nok male efter de Fortegninger, vi fik paa Pige-skolen, men det lignede ingen Ting, og man maatte skrive paa dem, hvad de skulde betyde.“

„Og dog er jeg ikke tilfreds. Blomsternes Farver er skønnere og renere end mine.“

„Jeg synes, de er vidunderlige, og du er et Geni.“

„Men du er et nyttigere Menneske end jeg. Jeg kan kun lave lidt til Vint, og jeg synes ofte, jeg er et unyttigt Væsen. Jeg kan slet ikke som du gøre mig gældende i Verden.“

„Nej, det kan du slet ikke. Jeg vilde se dig prøve derpaa,“ sagde Sally smilende.

„Jeg kan lige saa lidt høre en Vogn til Brumswick, som jeg kan slyde derhen. Selsene marer straks, at jeg ikke kan styre dem. De vender Hovederne og spiser Pøsen, som om de vilde sige: „Naa, det er kun dig!“ og saa brøder de sig ikke det mindste om mig. Du kan ogsaa gøre gode Handeler i Butikkerne og kan snaffe for Skibmanden. Saa snart jeg blot fremsætter en lille Indvendighed mod Prisen, ser de alle saa strengt paa mig, og jeg ryster, naar jeg skal ind i en Butik, thi alle Mennesker behandler mig som et Varn, og et Par Gange har jeg følt Ting, jeg slet ikke havde Brug for, blot fordi jeg ikke kunde sige Nej.“

„Naa, jeg kan nok lave en god Handel; jeg raffer blot Væserne ned og ser saaledes paa Butiksfolkene, at de maa faa det Indtryk, at jeg gør dem en stor Tjeneste, naar jeg tager deres Væser langt over Prisen. Men jeg kan ikke pynte en Kat, som du, eller knipse eller brodere, og endnu mindre kan jeg tegne eller male, og naar jeg hører din Samtale med Pastor Sewell, da maa jeg indrømme, at jeg ikke kan følge med. Du er af den Slags unge Piger, Særerne skriver Digte til; mig derom giver de et Uble eller en Væse. Men det fedeligste er, at her ikke er en eneste ung Herre, som det er Umanen værd at tale med.“

„Jeg synes, at du altid har en hel Sværm unge Herre efter dig, baade i Sangforeningen og ved Bibliotekens.“

„Men dem brøder jeg mig ikke om,“ sagde Sally og knejste med Klaffen. „Jeg begriber ikke, hvorfor de løber efter mig. Jeg gør ikke noget for at tiltrække dem, og jeg siger dem ofte, at de feber mig, og dog kan jeg ikke blive fri for dem. Jeg kan slet ikke udstaa dem.“

„Heller ikke Tom Giers?“ sagde Mara.

„Han gjorde sig latter for mig hele sidste Vinter, men jeg brøder mig ikke en Smule om ham.“

„Men saa Jimmy Wilson i Brumswick!“

„Naa, han løber ogsaa rundt efter mig, som om han er tosset, men jeg vil ikke gaa over Gaden for hans Skuld, den Laps. Men her, Mara, Brevsøerne Ella fortalte mig, at Moses kommer hjem fra Kanada i denne Uge. Væser det?“

„Naa, vi venter ham hver Dag.“

„Du længes vel meget efter ham? Hvorfor saa du ham sidst?“

„Det er tre Aar siden. Jeg ved ikke, hvorledes han er ud nu. Jeg var rejst, da han var hjemme sidst, og der var jeg som hjem, var han rejst til Kanada. Han er helt fremmed for mig nu.“

„Han ser godt ud; jeg saa ham om Søndagen, men han rejste igen om Mandagen og besøgte os ikke. Har du Breve fra ham?“

„Nik otte, og hans Breve er ikke meget indholds- rige.“

„Du kan heller ikke vente, at unge Mænd skal skrive Breve som vi unge Piger. De har andet at tænke paa.“

Mara svarede ikke, men et undertrykt Suk trængte sig over hendes Læber. Sally hørte det dog ikke.

Hvad betydte dette Suk? Der laa en hel Historie i det.

Læseren kender nu Mara, som hun var i sit atten- de Aar, da hun ventede Moses hjem som en tyveaarig Ungling. Hendes Følelser i denne Tid vil imidlertid ikke blive fortalet af Læseren, hvis vi ikke kortelig skifter den Udvikling, Moses havde undergaaet i de syv og ti Aar.

I et Selskab.

Georg Pennel var en flok, gammel Mand, og han mærkede snart, at Moses var af en lidt anden Slags end Værn i Almindelighed. Han lod ham derfor hoved- sagelig passe sig selv og sørgede kun for, at hans Op- førelse ikke vakte Anstid i Menigheden. Moses var lune- fuld og uforsigtig, ivrig og hæftig, enten meget aaben- mundet eller tavst som en Sten. Han foraarlagde sine gode Plejefædre mange Sorger, men de snittede ham dog aldrig bort.

Vi forlod ham, da han som Dreng begyndte at læse Latin hos Pastor Sewell. Til en Begyndelse gik det ret godt, og Præsten haabede, at han skulde faa en smuk Student ud af Drengen. Men saa kom den banfællelige Tid, da han blev for stor til at være Varn og ikke stor nok til at være voksen, Overgangs-tiden fra Varn til Ungling. Da vakktes Modsigelsesaanden og Trodsen i ham, og ofte spurgte den stakkels Fru Pennel, om han var et menneskeligt Væsen eller en smuk Skifting, der var sendt for at plage dem.

„Hvad skal vi stille op med ham, Far?“ sagde hun en Søndag Eftermiddag til sin Mand. „Han kan ikke længere styres som et Varn, og han kan ikke styre sig selv som en Mand.“

„Vi maa kaste Anker og vente paa den lyse Dag. Værnen er et langt Lov, og den holder nok.“

Moses var kommet i et Selskab; dette vakte hans Færes Sorg, og hans Egenfind tillod ham ikke at trække sig ud deraf.

Smugleriet dreves dengang langs hele Maines Kyst. Det var mærkeligt, at denne Trafik kunde gaa i et Samfund, der stod saa højt i moralsk Henseende, men her som faa andre var disse Udsjælelser og denne Foragt for Lovens Følger af en slet Lovgivning. En berøgtet Lov havde lammet og ødelagt Ny Englands Handel, og efterhaanden tog Smuglerhandelen til paa den lovlige Handels Beføjning. Langs Maines Kyst havde Smuglerne mange hemmelige Oplagspladser, der var skjult i de dybe Skove. Sele dette Forhold virkede demoraliserende paa Folket og da særligt paa eventyr- lystne unge Mænd.

Georg Pennel gik ikke paa Afford med sin Samvit- tighed; han mente, at selv daarlige Love skulde respek- teres, og han hjalp troligt Negeringens Embedsmand med at opbygge Smuglerne. Som Følge heraf havde Smuglerne ham, og de lagde derfor den Plan, at de vilde have et Oplagssted paa Den Orr og søge at faa en af Familien Pennel med ind i deres Komplot. Der- ved vilde de opnaa at have sig paa Georg Pennel og sikre sig hans Tavshed for sig selv. Men var særlig vel- egnet til et saadant Brug. Smugleren Atkinson og hans Fæller havde fundet en Vagt, der var ypperlig skult, og her vilde de have deres Station.

Atkinson var en Svandt fra Bath. Han var af den Slags Mennesker, der under de usikre Leveveje frem for de sikre, men særligt var han i Besiddelse af mange tiltrækkende Egenskaber. Han var flot, gaarnild og lystig. Men under dette skjulte sig en stærk Havesøge og en fuldstændig Samvittighedsløshed.

Moses, der nu gik i sit fjortende Aar, syntes at skil- fe sig ret godt; han var ikke underkastet nogen Kontrol, og hans Plejefæder var ofte borte paa Distrikter flere Uger.

Atkinson opspjæte nu ofte Drengen, fik ham med paa Rikseri og Jagt og bevarerede ham med Drifkevarer. Til sidst drog han ham helt med ind i sine Planer; han paavirkede hans Eventyrligt og regnede med hans Udvikling, der netop paa den Tid var særlig udpræget. Moses forstod sin Væsnings, og han skaltede Mara ud, naar hun bebrejdede ham dette. Hun vilde ikke høre i Pigeførter, han brød sig ikke noget om den gamle Præst, han vilde ikke indse selv bane sig Vej igjen- nem Livet.

Hvor underligt Mara end havde sluttet sig til Mo- ses, hvor dybt hun end elskede ham, saa var der dog noget i hende, der forbrødte hans Færd — næsten imod hendes Villie. Hun var ivrig og iverfælg og led meget under hans Færd, men hun bar det i Tavshed og skjulte dem for alle andre.

Moses var dog endnu Maras Helt, og hun troede fast paa en glimrende Fremtid for ham, men nu kunde hun ikke skjule for sig selv, at han for første Gang havde Hemmeligheder for hende. Hun var mørk og tavst og bruste op uden Grund. Hun opdagede, at han ved Mid- natstid sneg sig ud af Huset og ikke kom tilbage før om Morgenen. Hun vidste ikke, hvor han gik hen, og hvor han tog sig for, og hun vedede ikke at tale derom til nogen. Hun kunde kun udgaa sine Sorger for Gud i Himlen, og han vilde da ogsaa nok hjælpe og vejlede hende, søgte hun sig vis paa.

En maanedlar Nat, da hun laa og bad, hørte hun en sagte Gløstien, og snart fortalte de knirrende Trappe- trin hende, at Moses gik bort. Hun sprang op af Sen- gen og saa ud af Vinduet; her saa hun tre Mænd, som Moses sluttede sig til. Hun skæbte sig hurtigt paa og fulgte efter dem, netop saa langt bagetter, at de ikke saa hende, medens hun kunde holde Øje med dem.

Det var godt, at Mara saa ofte havde gennemstret- set Pens Skove; skønt hun var skrøbelig og svag, var hendes Lemmer smidige, og hun fulgte Selskabet saa let til Vens, at man slet ikke hørte hende. Hendes Hjerte bankede stærkt, men hun havde fattet en bejmt Bestlut- ning. Hun vilde følge efter, hvor de end gik hen; hun vilde vide, hvad og hvem der drog Moses bort til et eller andet Sted. Thi det sagde hendes Hjerte hende, at det var.

Efter at de havde gaaet et Stykke Vej, kunde man skimte Høvet, og Selskabet skattede nu ned ad en forlig, stejlt Skrant. Hun fulgte lydløst efter dem som en Skygge.

De styrede hen imod en Vaad, og hendes Hjerte standsede næsten af Skrak. Vilde de jøre ham bort, uden at hun fik talt med ham? I sin Hjerteangst faldt hun paa Sten og bad Gud om Vejledning til at ride ham bort fra dette flette Selskab. Det fremme Varn havde undervejs hørt saa meget af deres Tale, at hendes Hjerte fyldtes med Gru. Hun havde aldrig hørt en Ed før, og disse Mænd brugte raa Ord og Eder, der gjorde hende stiv af Rædsel. Og nu skulde Moses rejse bort med dem! Hun syntes, det var en Hof Dævel, der drog ham bort. Nu kom de imidlertid tilbage og tændte et Vaal, ved dets Skær kunde hun kende to smaa-skattede Mænd og Smugleren Atkinson, som hun havde set et Par Gange, og som hun allerede havde gyst tilbage for med dyb Uvillie. Da hun nu saa hans Oprødsen over- for Moses, kom hun til at tænke paa en affællig fort- tælling, som engang havde set i en Klippevegne, og hun syntes, at hans onde Øjne maatte fortrylle Moses og drage ham i Afgrunden.

De satte sig nu ned, ristede Muslinger og brugge- de Punsch, og under alt dette førte de en Samtale, der var grufuld at høre paa. Det var, som om hun lyttede til Selvedes Raader. Og Moses holdt med drengagtig Vigtighed Del i Samtalen og hændte som de andre. Hun skulde nok vise dem, at han hørken var bange eller græn. Mara blev snart klar over, at Mændene maatte have en Hemmelighed med deres Selskab for Moses. Atkin- son fortalte Historier om modige Mænd, der ved et dri- stigt Kun havde tjent Formuer. Han fortalte Sværber- historier og bekvæmte de Statte, der var om Vord. Alt dette stede halvt i Spøg, halvt i Alvor. Det skulde ned- dybste Mistanken og samtids værre Ulysten og Begær- ligheden. Endelig fremsatte de et bestemt Forslag. Skul- de de ikke en Dag stille af alle sammen og gøre et Tozt til Bestindien; de skulde nok snuppe noget op. De havde Vaaden og var modige Mænd. Moses havde længe nok haengt i sin Plejemoders Skjorte. Og en af dem sagde, at gamle Pennel sikkert nok i sin Riste havde en Maske

gode Penge, som det vilde være en god Gerning at gøre frugtbindinge i et godt Foretagende.

Moses svarede med sin Ufhyldighed, der endnu fandtes hos ham, at det gif Pennel aldrig in paa.

En stralende Latter afbrød disse Ord, og Atkin- son slog ham for Spøg i Anggen og sagde: „Du er virkelig for ufhyldig. Det er til at se sig ihjel over. Kan du ikke forstaa, at man skal bruge Pengene uden at spørge gamle Pennel om Forlov.“

„Naa, men Risten er jo laaset.“

„Den kan nok dirkes op.“

„Nej, det gør jeg ikke,“ sagde Moses og vilde springe op.

Mara var lige ved at raabe af Glæde, men hun beherstede sig og tav.

Atkinson lo atter og sagde: „Du behøver ikke at tage os en Spøg ilde op. Vi vilde kun se dig spørre dine forre Øjne op af Forfærdelse.“

Atkinson begyndte at tale om andre Ting og op- fordrede Moses til at drifte, hvad denne dog til Maras Glæde afslag. I Samtalens Løb lod Atkinson falde flere Vink om, at Moses allerede var i hans Magt. Skønlødes skulde hun dog saa Moses ud af denne Fælde?

Nu var Klaffen tre, og de rejste sig for at skilles. „Du maa hjem, Moses, ellers naar du ikke at komme i Seng, før Mo'r Pennel kalder paa dig,“ sagde Atkin- son, og de tre Mænd lo ad denne Spøg.

Da de var borte, kastede Moses sig ned paa Jorden. Han var angst, som Drengene kan være det, naar de ser, hvad de er kommen ind i. Han søgte, at han var i disse Mænds Vold, og at de kunde angive ham, hvis han ikke søjdede dem. Og saa vilde det alt komme frem for Lyset. Alle vilde saa at vide, hvor dybt han var sunket. Det han hidtil havde gjort, var slet i trofug Vefindighed og af Lyst til Eventyr, men i Nat havde man været at foreslaa ham Nøveri, og han havde ikke ssaet den Mand ned, der havde fremsat dette Forslag. Han havde ikke haft Mod til at bryde med ham. De skulde atter mødes og forfætte Forholdet eller ogsaa — han syntes ved Tanken om det, der vilde ske.

Mara var saa fornuftig, at hun ikke sprang frem for at trøste ham, men lod ham kæmpe Kampen ud alene. Da Moses rejste sig for at gaa hjem, fulgte hun efter i nogen Afstand. De naaede Hjemmet, og da hun mente, at han var kommet til Ro, sneg hun sig op paa sit Værelse. Her knælede hun ned ved Sengen og bad Gud vise sig Vej.

Hun var kold og træt og gik derfor i Seng. Hvad skulde hun gøre. Fortælle det til Vædfejderen? Nej, saa snart Moses fik at vide, at han var opdaget, vilde han sikkert rejse væk med disse ugubelige Mænd. Præsten? Det var meget værre. Han vil slet ikke kunne forstaa Moses og kan ikke se, hvad der undskylder ham. Jeg kan ikke sige det til Vædjemoder, da det kun vil gøre hende syg. Nu ved jeg, hvad jeg vil gøre. Jeg fortæller det hele til Skaptajn Kittrige. Han er altid saa god, og han kender saa meget og har set alle Slags Folk, og Moses vil maatte ikke være saa fed af, at Kit- trige ved det, fordi han ikke tager det saa høstideligt. Det er det bedste, jeg kan gøre. Gud vil nok hjælpe mig.

Med disse Tanker sov hun ind med Smil om Mund.

Nedning.

Mara var saa træt og søvrig, at hun søst baag- nede langt op paa Formiddagen.

Hun sprang hurtigt op og saa sig fortryret om, men efterhaanden dukkede Natens Begivenheder frem for hende. Hun gik saa ned og saa, at Vædjemoderen allerede havde vækket op.

„Hvor kan det være, at du har sovet saa længe og saa haardt? Jeg har kaldt paa dig to Gange, men kunde ikke faa dig vaagen.“

„Er Moses kommen ned, Vædjemoder?“ spurgte Mara.

„Naa, det er længe siden, han var som sedvanlig tvær og gnaen. Han er snart en hel Plage baade for sig selv og andre. Men kom nu, min Kat, her er varme Kager, jeg har gemt til dig.“

Mara spiste lidt og skyndte sig derpaa ned til Li- gten til sin gamle Ven, Skaptajn Kittrige. Den snir- rige, tørre, gamle Skaptajn havde altid været en hjælp- som Ven. Hun turde fortælle ham alt, og hun tænkte, at han maatte besad et Kryllemiddele, der kunde hjælpe hende i Røden. Hun gik lige ned til Skibsværket, hvor hun fandt den gamle Skaptajn ved sin Spølebank.

„Det er rigtig nok en Overraskelse,“ sagde han. „men det er vel Sally, du vil have fat paa; hun er oppe i Huset.“

„Nej, jeg er kommen ned, Vædjemoder?“ spurgte Skaptajn Kittrige.“

„Virkelig. Det er udmærket. Hvad er der dog i Vejen?“ sagde han, da han saa hendes blege Ansigt og taarefulde Øjne. „Der er vel ikke slet noget slett.“

„Se, Skaptajn, der er slet noget frygteligt, og De er den eneste, der kan hjælpe mig.“

„Hvad er det da? Kom herhen og sæt dig ned og fortal det hele, men grab blot ikke, saa er du en sød Pige.“

Mara fortalte sin Historie, og Skaptajn lyttede op- mærksomt til, medens han nu og da udbrode:

„Nej, hvad siger du? Nej, det er dog for galt!“

Da hun var færdig, sagde han: „Det er dog en taabelig Opførelse af Atkinson. Men du skal ikke være bødrevet, Mara. Det var godt, du kom til mig i Ste- det for til Præsten eller til din Vædfejeder. Jeg skal nok sige Atkinson Vædfe, og jeg har lidt Klæmme paa ham, da jeg kender nogle af hans Bedrifter. Smug- leri lægger jeg ikke saa stor Vægt paa som saa mange andre, men det er dog for galt at ville gøre en Dreng til Sværber eller lære ham at stjæle fra sine nærmeste. Det er løst gjort af Atkinson, og det vil jeg sige ham. Og jeg vil ogsaa tale med Moses.“

„Naa, det er jeg meget bange for,“ sagde Mara be- tymret.

(Fortættes.)